

KATJA SYRÉN

HAVUJA, PERKELE!

Olemassaolon

Wiheliäisyyden Ylistys

IHANAN
PESSIMISMIN
KÄSIKIRJA

HAVUJA, PERKELE!

Olemassaolon Wiheliäisyyden Ylistys

Ihanan pessimismin käsikirja

Kieliosiot: livvi, vepsä, tanska, norja, hollanti, sisilia, viro ja Pohjois-Inkeri kääntänyt suomeksi Katja Syrén.

Kieliosiot: englanti, ranska ja ruotsi kääntänyt suomeksi osittain: Katja Syrén.

Sanatarkat käännökset kaikissa osiossa kääntänyt: Katja Syrén.

Muutoin tekijät löytyvät kunkin kieliosion edeltä löytyvistä lähdeluetteloista.

© 2023 Katja Syrén

Kansikuva: Antti Sarkava, Olli-Pekka Järvinen & Raakel, maailman kuvauksellisin misuliini.

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-1734-9

HAVUJA, PERKELE!

Olemassaolon Wiheliäisyyden Ylistys

Ihanan pessimismin käsikirja

osa I

Katja Syrén

Sisällys

Esikärsimykseksi.....	7
1 Pessimismin puolesta	13
1.1 Pessimistin mielenterveys	14
1.2 Optimismi vs. pessimismi	19
1.3 Schopenhauer – miksi pessimismi <u>on</u> perusteltu maailmankäsitys	26
1.4 Pessimismin hyvät puolet	33
2 Idiomien ja sananlaskujen luonteesta	39
2.1 Idiomit, kielemme ihanaiset mausteet.....	40
2.2 Sananlaskut, viisauden kantajat.....	42
3 Varjojen sanasto: sanoja, idiomeja, sananlaskuja, sutkautuksia olemassaolon Wiheliäisyydestä.....	49
1. Suomi	50
2. Livvi	129
3. Meänkieli.....	152
4. Inarinsaame	169
5. Vepsä.....	179
6. Ruotsi.....	192
7. Tanska	226
8. Norja	263
9. Hollanti	278
10. Sisilia.....	298
11. Englanti.....	306
12. Ranska.....	354
13. Viro.....	380
14. Pohjois-Inkerin murre.....	403
15. Iloisen pessimistin vastauksia voinnintiedustelukysymyksiimme ”Miten menee?” ja ”Mitä kuuluu?”	423
4 Varjojen filosofien aforismeja ja ajatelmia etc.	435
4.1 Arthur Schopenhauer	437
4.2. Giacomo Leopardi.....	446
4.3 Emil Cioran	450
4.4 Stanisław Jerzy Lec	456
4.5 François de La Rochefoucauld.....	459
4.6 Piet Hein	462

4.7 Daniil Harms	498
4.8 Søren Kierkegaard.....	501
4.9 Franz Kafka	503
4.10 Baltasar Gracián.....	514
4.11 Muita ilosieluja.....	523
5 Optimismin tuolla puolen	547
6 Aina tulee jälkipuhheit	555
LÄHTEET	561

Esikärsimykseksi

Pidät juuri kädessäsi maailman tiettävästi ensimmäistä Olemassaolon Wiheliäisyyttä käsittelevää monikielistä sanakirjaa. Olemassaolon meille suomat Wiheliäisyydet löytyvät nyt kätevästi koottuna yksiin kansiin, 14:llä Euroopan kielellä! *HAVUJA, PERKELE! Olemassaolon Wiheliäisyyden Ylistys* aka *Ihanan pessimismin käsikirja* on ensimmäinen osa *Wiheliäisyyden sanakirjat* -kirjasarjaa. Tässä osassa on mukana kielet: suomi, livvi, meänkieli, inarinsaame, vepsä, ruotsi, tanska, norja, hollanti, sisilia, englanti, ranska, viro ja Pohjois-Inkerin murre. Kirja venyy kuitenkin olemaan enemmänkin kuin sanakirja: Teos alkaa ensinnäkin puolustuspuheella pessimismin puolesta. Lisäksi teokseen on koottu sanojen, sanontojen, sananlaskujen ja muiden ilmauksien jälkeen omaksi osiokseen ns. varjojen filosofien aforismeja, ajatelmia, tarinoita ja kaikenlaisia ajatelmia-hajatelmia. Edustettuina ovat mm. Arthur Schopenhauer, Giacomo Leopardi, Emil Cioran, Stanisław Jerzy Lec, François de La Rochefoucauld, Piet Hein, Daniil Harms, Søren Kierkegaard sekä Franz Kafka. Olen koonnut kirjan loppuun myös muutamaisia pessimismin elämänprojektini edetessä kehittyneitä wiheliäisiä happamaisuuksiani optimismin tuolta puolen. *Ei pal naarata, sano ukko kon akka hukku!* ☺

Tämän kirjan on kirjoittanut synkiö toiselle synkiölle. Me kaikki olemme toistemme kanssasynkiöitä (Krisse Tuomiselta omaksumani mukava pikkuinen sananen vainen, kiitos, Krisse! ☺), schopenhauerilaisittain *compagnon de misères*, ja siitä lähtökohdasta meidän pitäisi ymmärtää toisiimme suhtautua. Kun pidämme mielessä toisen ehkä tavattoman, arvaamattomankin suuren kärsimyksen, alammekin äkisti kuin automaattisesti osata kohdella häntä tilanteen vaatimalla vakavuudella, ennen kaikkea kärsivänä olentona, siis: *silkkihansikkain*.

Velvollisuutemme ja oikeutemme ihmisinä on: kohdella toista silkkihansikkain ja tulla itsekin silkkihansikkain kohdelluiksi. Elämä antaa meille kärsimystä aivan tarpeeksi, siten on vähimmäisvaatimus, että pyrimme olemaan sentään lisäämättä toinen toistemme kärsimystaakkaa, joka takuulla jonkin painoisena itse kunkin harteilla lepää, halusimme tai emme. Useinkaan me emme näe tuota taakkaa, jota toinen kantaa, ja se voikin olla arvaamattoman raskas, minkä takia on hyvä pitää mielessä tämän mahdollisuus kaikessa suhtautumisessamme kanssakärsijäämme.

Kärsimys on jotakin perustavaa ihmisen kaikessa olemisessa. Rilke kuvaa kärsimystä sattuvasti saavutuksena. Rilke puhuu kärsimyksestä jonakin, joka on kestettävä, samalla tavoin kuin muut puhuvat tehtävästä, joka on suoritettava. *"Wie viel ist aufzuleiden"* (Miten paljon onkaan kärsittävä). *'Auf/leiden'* on Rilken keksimä sana, joka tarkoittaa kärsittävää, joka on kärsittävä loppuun, valmiiksi. (Vrt. 1) saksan kielen verbiin *auf/arbeiten*, joka tarkoittaa, että esimerkiksi raaka-ainevarasto käytetään loppuun työtä tehden ja 2) sveitsinsaksan verbiin *duresüuche*, joka merkitsee kärsimyksen työlästä läpikestämistä, lit. *läpi-kärsiä*.) Kärsimykset ovat kuin ruoka-annoksia, jotka on syötävä loppuun, jotta kärsimys hellittäisi, tai tarkemmin ottaen: vaihtuisi toiseen, kenties vähän siedettävämpään kärsimykseen (toivossa on hyvä elää..! ☺). Kullakin hetkellä on tarjolla omat ainoalaatuiset kärsimyksensä. Rilken ymmärryksen mukaan elämäntehtävämme voidaan suorittaa, ja se kenties täytyykin käytännössä suorittaa, yhtä hyvin kärsien kuin työskennellen (lisäisin ehkä vielä: *työstäen*). Meillä onkin kestettävänämme monenmoista, monimuotoisesti ja tauotta. Kärsimykset ovat jotakin sellaista, mikä on aina läsnä kaiken muun toimintamme lomassa, siihen yhtyneinä, se on läsnä kerrassaan kitkeränä mausteena kaikessa tekemisessämme. Keskitysleirimuistelmissaan Viktor E. Frankl kuvaa ihmisen kärsimyksen luonnetta analogian kautta: *Analogiaa käyttäkömmemme: ihmisen kärsimys käyttäytyy kuin kaasu. Jos tyhjiään kammioon pumpataan määrätty määrä kaasua, se täyttää kammion täysin ja tasaisesti, riippumatta siitä kuinka suuri kammio on. Samalla tavalla kärsimys täyttää ihmisen sielun ja tietoisien mielen täysin, riippumatta siitä onko kärsimys suuri vai pieni. Siksi inhimillisen kärsimyksen 'koko' on ehdottomasti suh-*

teellinen. Siitä johtuu myös, että mitättömän pieni asia saattaa aiheuttaa mitä suurimman ilon.

Onni on jotakin sellaista, joka tulee sananmukaisesti *onnenkantamoisena*, ts. se on tahtomme ulottumattomissa. Iloa voi jokainen itselleen jollain lailla taikoa, mutta onni, se on Herran haltuun, Kohtalon haltuun, Sallimuksen (Tai: *Epäämyksen.. ☺*) haltuun, Sen Jonkin Korkeimman, mistä kaikki on kiinni. Sen jonkin, jota minä aina vältän nimeämästä. Joskus puhun Korkeimmasta Voimasta. Sanaa *Jumala* käytetään niin merkillisillä tavoilla, että en uskaltaudu sitä enää käyttämään, tuosta Voimasta.

Tämä kirja on tehty lohdutukseksi epäonnen piinaamille sieluille, sillä *jo se on onnea, että tiedämme kuinka pitkälle epäonnemme ulottuu* (La Rochefoucauld). Kirjaprojektini on ennen kaikkea Olemassaolon Wiheliäisyyksien *kartoitusprojekti*, eri kielten tarjoamista näkökulmista käsin. Pessimistinä olemisessa on arvaamattomia etuja, joita ei aina tule ajatelleeksi tai tarpeeksi arvostaneeksi, sillä pessimisti ei pety: Se, joka on aina varautunut pahimpaan, voi välttää vahingon paremmin kuin sellainen, joka hautaa päänsä hiekkaan kuin strutsi, ja tulee sen vuoksi pahoin epäonnen kompastuneeksi. Pessimismissä elämän epäkohdat kohdataan silmästä silmään, ja kun ne tiedetään, niille voidaan tehdäkin jotakin. Siten pessimismiin kuljettuu kuin puolisalaa hiven optimismia: Kun ongelmat tunnistetaan ja tunnustetaan, ne voidaan mahdollisesti korjatakin – noh, *siinä määrin kuin ne yli-päänsä korjattavissa ovat*. Härkää sarvista! Jos päättään on jatkuvasti työntämässä sanaan kuin strutsi tai ”kunnon” optimisti konsanaan, kuinka ongelmat voisivatkaan tulla kohdatuiksi ja asianmukaisesti hoidetuiksi! Siten, tunnen kiusausta puhua jopa *viisaasta pessimististä* tai *pessimismin viisaudesta*. Ja toisaalta, kun ei liikoja odota, yhtään miltään, voi toisinaan sitten saada ilahtua suuresti, kun maailma päättääkin äkisti hymyillä, lähes tauottoman pyllistämisen sijasta.

Viime aikoina, todentotta puhuen, on kärsimys ollut hirvittävää, lähes kestämatöntä, niin ympärilläni olevilla ihmisillä kuin itselläni. Todella toivon meille kaikille parempia aikoja. Olemassaolon Wiheliäisyyden projektini ei suinkaan ole Wiheliäisyydessä rypemistä, vaikka niin äkkisiltään luulisi, pikemminkin tässä pyritään koko paskaan suhautumaan tietyllä huumorilla, ja varsinkin suomen kieli murteineen

kaikkineen on todella kekseliäs: Suomalainen sisu näkyy myös siinä, kuinka me suhtaudumme vastoinikäymisiin, ja sen voi suoraan lukea kieleemme elämystarkoista ja varsin inhorealisticista, tunnemyönnöllisistä ilmauksista, joissa on läsnä erikoinen, välistä varsin mustakin huumori. Suomen kielen osio murteellisine rikkauksineen onkin varsin laaja. Aineistoa suorastaan siunaantui projektin kestäessä. Pessimismi on kovin väärinymmärretty -ismi, sillä oikein käytettynä se voi johtaa jopa erikoisen valoisein tulevaisuudennäkymiin, niin käsittämättömältä kuin se kuulostaakin. Pessimismi parhaimmillaan ei ole mitään hampaattenkiristelyä ja murheenlaakson suossa tarpomista, vaan katarttista tuuletusta niin kuin vain hirtehhuumori ja musta huumori ylipäänsä voivat parhaimmillaan suoda! Toden totta, **pystyy** olemaan olemassa myös pilke silmäkulmassa harjoitettavaa pessimismää – uskottava se on! Olkoon tämä kirja siitä todisteena!

Hymynkareisen pessimismin täyttämiä kepeänkärsimyksellisiä luku-
hetkiä! ☺

Love, Teidän *compagnon de misères*, aka krisseläisittäin: *kanssasyinkiö*,
Katinka

Kirjoittajan esittely lempilainauksin, ajatelmin ja hokemin esitetynä:

Mikä ei tapa, se vahvistaa. Mutta sitä ennen se takuulla vituttaa. (Eikä toi oo ees totta. Kaikki ei vain vahvistal!) ☺

No sane, no pain.

Päivitetty Murphyn laki: Kaikki, mikä voi mennä pieleen, menee pieleen, ja sekin, mikä ei voi mennä pieleen, menee kyllä sujuvasti pieleen.

Onni on kuin kiinalainen vaasi - juuri äärimmäinen varovaisuus aiheuttaa vaasin putoamisen. Mitä varovaisempi on, sitä enemmän se menee säpäleiksi. Sama koskee onnekkuutta, mikään viekastelu ei auta. Meille ei jää mitään varokeinoa suojautua Onnettaren oikuilta.

Muistakaa miestä, jolta kysyttiin, miksi hän näki niin paljon vaivaa taidon alalla, jonka vain harvat tulivat koskaan tuntemaan. Hän vastasi: 'Harvoissa on minulle kylliksi, yhdessä on minulle kylliksi, minulle on kylliksi, vaikka ei olisi ketään.' (Montaigne)

Vain yksi lammas riittää. (Matti Taneli)

Tuomitseminen helppoo, ymmärtäminen vaikeaa.

Hokemat:

Helpolla ei me mikkää, mutta menis ees vaikeella.

Ei o helppoo kellään, mutta yksillä on helpompaa kon toisilla.

Heleppoo ko heenänteko - vaikkei ny ihan okka!

Lakataan juamasta ja aletaan ryyppään! ☺

Can I suffer? (voi sanoa aina kun kuulee jotain ylen idioottimaista ja aina kun jokin menee pieleen)

Kyllä kehtaa, kon ryhtyy! (voi sanoa mistä tahansa pöyristyttävästä toiminna)

Katinka Pahattarena, Villaintine's Day 13.2.2023/ Steel Body.

IPessimismin puolesta

I. Pessimistin mielenterveys

Tapa, kuinka todellisuus nähdään, optimistisesti tai pessimistisesti tai jostakin siltä väliltä, kumpuaa arvioni mukaan maailmankokemuksemme herättämistä positiivisista tai negatiivisista arvioista ja niiden herättämistä tunteista. Tunne ei valehtelee, se on aina absoluutisesti sitä mitä se on. Tunne myös opettaa. Ihminen hahmottaa itsensä ja maailman omanlaisensa uskomusrakenteen kautta. Pessimisti onnistuu näkemään kaikessa, myös hyvässä, sen nurjan puolen. Hänen tunne-elämässään synkät ja surulliset kokemukset ovat siinä määrin vallitsevia, että hänen sisäisen elämänsä voidaan sanoa muistuttavan Suomen lokakuuta. Pahimmillaan pessimistiin suhtaudutaan suoraanaisena ankeuttajana - no, ainakin yltiöoptimistien toimesta. Synkkää, pessimististä maailmantarkastelutapaa ja tulevaisuuteen suhtautumistapaa pidetään yleensä pikemminkin valitettavana mielentilana kuin selkeänä ja punnittuna kantana olemassaoloon. Pessimistiä pidetään synkistelijänä, raskasmielisenä ilonpilaajana, jota täytyy piristää kemiallisesti tai terapian avulla sekä vakuuttaa hänet siitä, että optimismi on oikea, ”normaali”, suhtautumistapa. Pessimisteistä puhuttaessa viitataan helposti heidän mielenterveydellisiin ongelmiinsa ja syytä pessimistisyyteen haetaan niistä ennemmin kuin oltaisiin valmiita myöntämään, että maailma *saattaa hyvinkin olla* todellisuudessa juuri niin musta kuin minä he sen näkevät. Pessimisti uskaltaa törmätä todellisuuteen. Optimisti puolestaan pyrkii osoittamaan pessimistin näkökannan perusteettomaksi korostamalla maailmassa ilmeneviä hyviä asioita. Olen kuitenkin taipuvainen kannattamaan toisenlaista näkemystä, joka on kiteytetty osuvasti kirjassa *Lilla Pessimistboken: Det är inte ditt humör som det är fel på. Det är allting annat som är åt pipan.* (Paulsson) ☺

Voi olla hyvinkin totta, että tunnetila on usein syynä siihen, että maailma nähdään mustana, mutta aivan yhtä hyvin voidaan osoittaa tilanteita, joissa todellisuus itsessään antaa aiheutta nähdä sen mustana (Silmiinpistävin esimerkki on mielestäni Auschwitzin tapahtumat. Auschwitzia ei yksinkertaisesti voi selittää mitenkään ”parhain

päin”), tunnetilasta riippumattakin. Vaikka ihmisen maailma värjäytyikin tunteiden silmälasien takia, ei se anna todellisuudelle oikeutta olla minkälainen tahansa. Me syytämme havainnoitsijaa pessimistisyydestä, vaikka maailma antaisikin todellisuudessa hyvinkin aihetta negatiiviseen todellisuuden arvotukseen. Miksi me emme saisi avoimesti tuntea ja näyttää negatiivisia tunteita, jos kerran maailma on niin ikävä paikka, että se ”oikeuttaa” ikävät tunteemme? Miksi meidän pitäisi lisätä olemassaolontaakkaamme näyttelemällä jatkuvasti iloista, kun todellisuudessa olemme apeita todellisuuteen törmäyksen jäljiltä? En voi kuvitella tätä raskaampaa olemassaolontaakkaa: olla surullinen, mutta ei saada näyttää sitä alkuunkaan ulospäin, ja joutua vielä teeskentelemään iloista! ☺ Tähän ei pesunkestävä, todellisuudelle uskollinen pessimisti lähde! *Peruspessimistissä on jotain aitoa ja vilpitöntä kuin ruisleivässä ja kirnupiimässä* (Kaski & Nevalainen 2011, 12).

Suomensukuiset kielet kuuluvat tunnetusti tunnemyönnöllisten kielten piiriin. Kun harmittaa, niin harmittaa, eikä sitä peitellä, vaan pikemminkin kerrotaan pohjia myöten, vieläpä mitä värikkäimmin, mistä se kenkä oikein taas puristaa. Esimerkiksi livvinkielisissä mitä tunnemyönnöllisimmissä sananlaskuissa kuvataan todellisuudelle uskollisesti todellisuuteen pahasti törmänneen tilaa monelta kantilta: *Hame rikki, paita rikki, paijan alla nahka rikki. Huoli hoikakse vedäy, murhe muidu mustembakse. Huol pannoo hoippumah. Maha täys syömättä, selgä kibie lyömättä. Tervehty vattšaa kivistää*. Mielestäni on aiheellista kysyä: Miksi ihmisen muka kuuluisikaan olla tyytyväinen omaan elämäänsä? Onko meiltä tyytymättömyys jotenkin *kielletty*? Elääkö ihminen, joka on tyytymätön elämäänsä muka jotenkin ”*väärin*”? Onko meillä lupa elää tyytymättöminä, jopa siinä määrin, että siitä voisi puhua jopa luovuttamattomana perusoikeutenamme? Ja toisaalta: Onko ihmisellä ”lupa” haluta onnistumisen sijaan epäonnistumista? Jos ihminen haluaa epäonnistua ja onnistuu siinä, onko hän silloin epäonnistunut vai onnistunut? (Kaski & Nevalainen 2011, 91; 97)

Suomessa pessimismi on osin sallittua, vaikka tunnen kiusausta väittää, että nykyisin yhä vähemmässä määrin. Suomalainen voi hyvällä perisuomalaisella omallatunnolla vastata kuulumisia kysyttäessä, että *eipä tässä kurjuutta kummempaa*, ja jos kaikki menee vastoin odotuksia paremmin kuin voisi kuvitella, hän voi vastata: *No eipä tässä paskempaa*.

Olemme kuitenkin aivan liian hyvää vauhtia vieraantumassa elämän vaikeista, surullisista ja ahdistavista asioista. Me pyrimme olemaan mainosten tarjoamien ideaalien kaltaisia, mikä on nähtävissä eritoten some-käyttäytymisestämme. Niin kuin mainoksissakin, me tarjoamme usein somessa hyvää ja onnellista tarinaa, sillä ikävät ja surulliset tarinat eivät myy. Kasken ja Nevalaisen sanoin onnellisuus tulee *merkifarkut jalassa, irtoripset säihkyen, geelikynnet lakattuina ja pidennetyillä hiuksilla* - aina edes tämä lista ei läheskään riitä! Epämuodinmukainen pessimisti tuo realismia myönteisyyden täyttämään pilvilinnayhteiskuntaan ollen vastavoima myönteisismille, joka pyrkii väittämään, että kaikella on jokin myönteinen tarkoitus. Jos ei muutoin, niin se ”opettaa sinua lisää” (*huh, mikä latteus!*☺). Myönteisismissä ei tunneta ongelmia, vaan ne nähdään vain haasteina, jotka voidaan muka aina voittaa. Myönteisismiä kannattavaa ihmistä voidaan kutsua perustellusti *naminamiguruksi* - melkoinen maiskuttelija hän tuntuukin olevan! ☺ Hän on ihminen, joka on *innoissaan innoissaan olemisen vuoksi*, ja edustaa kantaa, jonka mukaan elämä on silkkaa hyvää, onnistumista ja haasteista nauttimista eikä sisällä epäoikeudenmukaisuutta, pahuutta tai raadollisuutta, tai jos sisältääkin, nämäkin epäkohdat voidaan jotenkin korjata. Myönteisismien erityinen vika on sen viimekätinen suvaitsemattomuus toisinajattelua kohtaan: Myönteisismien mukaan kaikilla ihmisillä on arvonsa ja kaikkia muita tulee kuulla ja ymmärtää - *paitsi pessimistiä*, koska hän rikkoo heidän uskonsa myönteisismien aukottomuuteen. (Kaski & Nevalainen 2011, 22; 44; 48-49; 51.)

Seuraavaksi suon puheenvuoron pessimismille. Tuon esille sen tavan, kuinka pessimismiin yleisesti suhtaudutaan sekä argumentteja, jotka puhuvat pessimismin arvokkuuden puolesta. Tämän luvun tarkoitus on vakuuttaa meidät siitä, että negatiivisiksi arvoitetut tunteemme ovat aiheellisia. Maailma on murheenlaakso, eikä vain masentuneiden mielestä - vaikka kaikkia niitä, jotka maailmaa murheenlaaksoksi kutsuvat, halutaankin helposti pitää enemmän tai vähemmän masentuneina. Tosin, on myönnettävä, että ihminen on toki hauras olento, ja masennus on usein sekin todellisuutta, vaikka se ei olekaan aina ja ainoa ”syypää” pessimismiin. Totuus on se, että pienikin lääketieteellinen epätasapainotila saattaa muuttaa ihmisen käyttäytymistä paljonkin. (Kaski & Nevalainen 2011 27.) Kysymys kuuluukin:

Voi surkeuden kanahäkki ja ketulla päähän! Sitä saa mitä ei tilannut: Silkkaa Wiheliäisyyttä, vieläpä 14:llä Euroopan kielellä! Olemassaolon Wiheliäisyyttä kuvaavia sanoja, idiomeja, sananlaskuja ja sutkauksia joka lähtöön ja vähän päälle! Tässä esimakua Olemassaolon Wiheliäisyyden Ylistyksestä, kaikilla mausteilla:

Kova kaikkiin koskee. Kyllä kantava kuormansa tuntee. Jo on turpa tuulta nähnyt, parta päiviä pahoja, hius säitä hirviöitä. Enämpi on minulla huolta kuin on kuudessa käpyä, pajuja pahalla maalla. Siihen tottuu kans, sano Nattila hampaan särköö. Ristiä ja vastoinikäymistä, sanoi kissa kun jälle kuoli. Ei o helppoo kellääm mutta elää täytyy. Sitä hyvää aikaa on niv vähä: jollei o nälkä, nin on paskahätä. Sitkeetä kun kissan liha. Tyhjä ei lopu kuapista ja eijjoosta ejjoo puutetta. Kyl olevaiselk kaikki o, sanos Mäe muar kon kirpui täkistäs hak. Gor'a iel, itse jälles. Kettu keskel, karut kah-ten puolen. Ken syö marjazen, se syö i madozen. Kun onnea hakkee niin onni pakenee. Kärsi pahhaa, toivo parempaa. Erašci tulob iks' gorä, sid toine, sid koomaz'. Sid sanuba: gorä goräm päle ajab. Pidab iga kaik gordä. Ingen ros utan törnen. 'Forandring fryder', sagde Fanden, han malede sin hale spinatgrøn. Livet er ikke lutter lagkage. Skal det gå ad helvede til, så skal det gå med musik. Man vet hva man har, men ikke hva man får. En ulykke kommer sjelden alene. Mange skjær i sjøen. Het is niet anders. De koek is op. Lieverkoekjes worden niet gebakken. Een ongeluk zit in een klein hoekje. Na lach komt ach. Dio ti scansi di lu malu vicinu, e di principianti di violinu. Ogn' omu havi lu sò difettu. Life is a bowl of cherries. It never rains but it pours. Damned if you do and damned if you don't. Misery loves company. C'est la vie! C' est toujours le même tapac. Un abime appelle un abime. Bonjour les dégâts! Il y a les jours avec et les jours sans. C'est Waterloo! Surm siin vöi Siberis! Kes ilma peäle vaatab, ei saa iialgi teele minna. Haigus tühjalt tuleb, aga koormaga läheb. Öö ees, surm selja taga. Elu õpetab, aga elu õpetus on kibe-kibe. Mitu päeva, setu vaeva. Õnne otsid, õnnetust leiad. Ko tietäsit, jot mihi lankiit, ni hajottaisit olkii. Älä pie huolta huomisest, huomisel on huol' itsellää. Älä tuo tyttöö ylpijää, älä ynsijää, älä turhannaurajaa, älä tuppisuutakaa. Paha nii, paha näi. Kai-kelaises pulas pittää ihmisen olla. Vaik kaivoo hyppää, ni et piäse pakkoo kohtalostais. Sutta miät pakkoo, karhu tulloo vastaa.

BoD

